

Не даваме, тъй какъ не бихме дали
Завета на бащитѣ си заспали,
Зеницата на нашитѣ очи!

Не даваме, дорѣ Богъ стои отгоре,
Дорѣ въвъ онѣзъ гори, поля, простори,
Светото слово българско ечи!

ВСЕ ТАМЪ...

Все тамъ на западъ, дорѣ до Дринъ
Дене и въ мрака на нощта,
Летиме всички до единъ,
Съ душата, съ мисълта.

Все тамъ стремиме се сега,
Тукъ дишаме, а тамъ живѣимъ —
Въ студа, въ мъглитѣ и въ снѣга
Настрѣхнали се рѣимъ.

Все тамъ отива наший умъ,
На боя въ адската игра,
И слушаме ту грозенъ шумъ,
Ту вихрено „ура!“

Все тамъ, въвъ оня край свещенъ,
Днесъ фокусъ, въ себе мощно сбралъ
Мечтитѣ на народа цѣлъ,
Копнежа вдъхновенъ.

Все тамъ, де подлиятъ палачъ
На челоуѣшкий духъ е въ бѣгъ.
Де радостъ смѣня стонъ и плачъ
Предъ българския стягъ.